

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Austria

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și preventive sunt exemple de măsuri asigurătorii. Dreptul austriac prevede următoarele măsuri asigurătorii: măsurile de conservare a probelor; măsurile pentru realizarea vânzării forțate a garanției reale; ordinele provizorii.

Toate aceste măsuri asigurătorii au ca trăsătură comună faptul că părțile nu au obligația de a-și demonstra cererile; acestea trebuie să furnizeze doar probe *prima facie* în sprijinul cererilor lor (adică să le demonstreze în mod credibil).

Ordinele provizorii sunt cele mai importante dintre aceste măsuri, acesta fiind motivul pentru care notele de mai jos se limitează la acestea.

Ordinele provizorii sunt hotărâri judecătorești sub forma unor ordonanțe având ca scop asigurarea executării viitoare, reglementarea situațiilor actuale pentru o anumită perioadă de timp sau obținerea unui rezultat provizoriu satisfăcător privind o cerere.

Ordinele provizorii sunt subdivizate în acțiuni care au ca scop:

- garantarea unei cereri de plată a unei sume de bani;
- garantarea unei cereri privind executarea unei acțiuni;
- protejarea unui drept sau a unui raport juridic.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ordinele provizorii sunt pronunțate numai la cerere. Părțile sunt reclamantul și pârâtul. Următoarele instanțe au competența de a pronunța astfel de ordine: pe parcursul procedurii deja în curs: instanța de judecată din cadrul aceleiași instanțe;

pe parcursul procedurii de executare: instanța de executare;

înainte de acțiunea principală în cadrul unei proceduri contencioase sau între procedura de judecată și cea de executare: instanța districtuală (*Bezirksgericht*) din districtul în care este situat locul de competență generală al pârâtului;

în mod alternativ, locul de competență al obiectului ordinului sau al locului de reședință permanent sau temporar al debitorului parte terță sau instanța districtuală în cadrul căreia se desfășoară prima ședință de executare.

Întrucât procedura este conformă cu dispozițiile de executare, reprezentarea juridică nu este obligatorie în primă instanță.

Actele de executare propriu-zise (precum confiscarea de către instanță) sunt efectuate *ex officio* (de către executorul judecătoresc). Ca regulă generală, costurile unui ordin provizoriu, care depind de valoarea cererii care trebuie garantate, sunt suportate inițial de reclamant. Un reclamant poate solicita rambursarea costurilor doar dacă acesta câștigă în cadrul procedurii principale pentru care a fost formulată cererea în cadrul procedurii principale. Totuși, în cazul în care pârâtul câștigă în etapa pronunțării unui ordin provizoriu, acesta va avea deja dreptul la rambursarea costurilor.

2.2 Principalele condiții

În vederea obținerii unui ordin provizoriu, partea vătămată trebuie să depună o cerere în care declară și dovedește cu o probă *prima facie* existența și un risc aferent unei creanțe monetare, unei cereri nemonetare pentru altă acțiune sau unui drept ori unui raport juridic disputat.

În scopul obținerii unui ordin cu scopul garantării unei creanțe monetare, reclamantul trebuie să furnizeze probe *prima facie* ale riscului subiectiv; adică probe *prima facie* că, în lipsa unui ordin, pârâtul va lua măsuri pentru a îngreuna sau a complica colectarea sumei de bani care face obiectul creanței.

Pentru toate celelalte tipuri de ordine, numai probele *prima facie* ale unui risc obiectiv sunt necesare, adică, în lipsa unui ordin, urmărirea și satisfacerea cererii în instanțe ar fi împiedicate sau foarte complicate, în special ca urmare a unei modificări a situației actuale a obiectului ordinului.

Pentru ordinele care au ca obiectiv garantarea sumei de bani care face obiectul creanței și pentru alte tipuri de ordine, ca probă *prima facie* a riscului este suficientă dovada că cererea va trebui să fie aplicată în țări care o astfel de aplicare nu este garantată nici de tratatele internaționale, nici de legislația UE.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate mijloacele disponibile pentru garantarea sumei de bani care face obiectul creanței sunt prezentate în Codul de executare (*Exekutionsordnung*). Acestea sunt:

- măsurile pentru confiscarea și administrarea activelor mobile;
- un ordin prin care se interzice înstrăinarea sau ipotecarea activelor corporale mobile;
- un ordin de interdicție pentru terțe părți;
- măsuri de administrare a proprietății pârâtului;
- un ordin prin care se interzice înstrăinarea sau grevarea proprietății sau a drepturilor înregistrate în registrul funciar.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Efectele acestor măsuri variază în funcție de garanțiile oferite. Confiscarea și administrarea activelor corporale mobile îndepărtează respectivele active de sub influența personală directă a pârâtului. În principiu, chiar înstrăinarea legală a activelor confiscate și administrate este nulă și neavenită. Legea acordă instanțelor dreptul general de a da indicații „necesare sau utile”, în timp ce bunurile sunt reținute și administrate în scopul de a împiedica modificări care ar reduce valoarea acestora sau veniturile obținute din acestea. Astfel de indicații pot include, de exemplu, vânzarea de bunuri perisabile confiscate.

Toate acțiunile de înstrăinare care încalcă o interdicție legată de înstrăinarea sau de grevarea activelor corporale mobile sunt nule și neavenite.

Ordinele de interdicție impuse terțelor părți de către instanță interzic pârâtului să utilizeze sau să colecteze orice sume de bani care fac obiectul unei creanțe de la terțe părți. În același timp, terțelor părți li se impune să nu efectueze plata de datorii față de pârât și să nu livreze articole datorate acestuia sau să întreprindă orice acțiune care ar îngreuna sau ar complica excesiv executarea în legătură cu creanța sau cu articolele datorate sau care urmează să fie livrate, până la o notificare ulterioară din partea instanței. Cu alte cuvinte, debitorilor terți li se poate interzice doar îndeplinirea unei obligații sau subminarea

îndeplinirii unei obligații; acestora nu li se poate interzice efectuarea plății în favoarea reclamantului sau exercitarea oricărui drept. Părțile terțe care nu respectă ordinul sunt răspunzătoare pentru daunele cauzate. Faptul că înstrăinările care au loc cu încălcarea unui ordin sunt nule și neavenite nu este reglementat în mod expres prin lege, iar părerile juridice din Austria sunt împărțite cu privire la acest subiect.

Un administrator care va fi supravegheat de instanță este desemnat să administreze bunurile imobile ale pârâtului.

O mențiune este făcută în registrul funciar care să ateste că debitorului îi este interzisă înstrăinarea sau grevarea proprietății sale sau a drepturilor înregistrate în registrul funciar. După efectuarea înscrierii, sunt posibile înstrăinarea voluntară a proprietății sau a drepturilor de către pârât și înregistrarea corespunzătoare în registrul funciar, dar numai cu efect limitat în ceea ce îl privește pe reclamant. Numai dacă cererea reclamantului este respinsă de instanță printr-o hotărâre definitivă sau dacă ordinul este anulat, părțile terțe ajung în posesia deplină a drepturilor lor, inclusiv în ceea ce privește reclamantul, iar interdicția poate fi eliminată.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Un ordin provizoriu este valabil doar pentru o anumită perioadă de timp, chiar dacă aceasta poate fi prelungită la cererea reclamantului. În cazul în care un ordin este emis separat de procedura de fond, instanța trebuie să stabilească un termen rezonabil pentru dovedirea cererii garantate și pentru depunerea unei plângeri sau cereri de executare. Pârâtul poate suspenda executarea ordinului și poate anula ordinele deja executate prin depunerea unei sume prin care se achită de datorii.

Ordinele trebuie să fie anulate la cerere sau *ex officio* dacă:

termenul-limită pentru motivarea cererii a expirat și nu au fost furnizate probe;

ordinul provizoriu a fost executat pe o scară mai largă decât era necesar în vederea protejării reclamantului;

condițiile de aplicare a ordinului nu mai sunt îndeplinite;

pârâtul a plătit o sumă prin care se achită de datorii sau a oferit o garanție;

motivele care au stat la baza ordinului nu se mai aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Există două tipuri de recurs prevăzute în procedura privind ordinele provizorii și niciuna dintre acestea nu are ca efect întârzierea procedurilor:

o contestație la ordinul provizoriu în sine: dacă pârâtul și debitorul terț nu au mai fost audiați, aceștia pot formula o obiecție în termen de 14 zile. Ar putea fi aduse noi probe pentru a asigura un proces echitabil. Instanța de prim grad de jurisdicție hotărăște printr-un ordin cu privire la astfel de obiecții și audierea recursului nu este deschisă publicului;

un recurs cunoscut sub denumirea „*Rekurs*” este, de asemenea, disponibil împotriva unui ordin emis în procedura ordinului provizoriu. Termenul de recurs este de 14 zile. Această procedură de recurs este o procedură scrisă în care nu pot fi furnizate probe noi. Un recurs introdus pe motive de drept poate fi, de asemenea, depus împotriva unui ordin confirmat de emitere a unui ordin provizoriu, dar nu și în cazul în care cererea privind ordinul a fost respinsă.

Norme speciale:

Legea prevede următoarele:

cazare temporară pentru un soț (divorțat);

reglementări temporare, utilizarea sau păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor matrimoniale și a economiilor matrimoniale;

cazare temporară pentru un copil;

ordine pentru prevenirea cazurilor de violență domestică;

ordine pentru prevenirea violenței în general;

chirie temporară;

ordine pentru prevenirea încălcării vieții private;

măsuri pentru a satisface necesitatea urgentă de cazare a unuia dintre soți.

Dintre aceste norme speciale, ordinele provizorii pentru prevenirea violenței sunt deosebit de importante. Austria dispune de un sistem foarte eficient, dar simplu, de protecție împotriva violenței, care permite ca un rezident violent să fie expulzat din domiciliu și să i se interzică să se întoarcă acolo. Unei persoane al cărei comportament violent face nerezonabilă posibilitatea întâlnirii cu cealaltă persoană i se poate interzice, de asemenea, frecventarea anumitor locuri sau stabilirea de contacte. Aspectul cel mai important este că acest sistem prevede o cooperare strânsă în domeniul prevenirii violenței domestice între poliție, instanță, centrul local pentru violență domestică și, în cazul în care sunt implicați minori, agențiile de asistență pentru copii și tineri. Forțele de ordine au competența să emită, în baza legilor polițienești, un ordin de expulzare sau de restricție de maximum două săptămâni pentru persoanele care au pus în pericol viața, sănătatea sau libertatea unei alte persoane. În cazul în care este depusă în fața instanței o cerere privind un ordin, ordinul este extins la un număr maxim de patru săptămâni. Poliția trebuie să informeze, de asemenea, centrul local de violență domestică, astfel încât acesta să poată oferi sprijin victimelor.

De asemenea, instanța trebuie să emită, la cererea victimei, un ordin pentru ca o persoană care a făcut coabitarea cu o altă persoană imposibilă ca urmare a unor atacuri fizice, amenințări cu agresiunea fizică sau violență mentală:

să părăsească locuința și imediata vecinătate a acesteia; și

să nu revină la domiciliu sau în imediata vecinătate în perioada în care locuința este utilizată pentru a răspunde nevoii urgente de cazare pentru reclamant.

În plus, instanța îi poate interzice persoanei expulzate să frecventeze anumite locații (precum strada din afara domiciliului sau școala copilului) și o poate obliga să se abțină de la întâlniri cu reclamantul sau de la stabilirea de contacte cu acesta, cu condiția ca acest lucru să nu contravină intereselor reale ale pârâtului.

Ordinele provizorii emise în legătură cu procedura principală, precum procedura de divorț, procedura de anulare, procedura de împărțire a bunurilor sau procedura de clarificare a drepturilor de utilizare a gospodăriei, se aplică până la pronunțarea hotărârii finale în acțiunea principală. Ordinele pot fi emise indiferent dacă părțile locuiesc încă sau nu mai locuiesc împreună și în mod independent de procedura principală. Cu toate acestea, dacă nicio acțiune principală nu este în curs de desfășurare, un ordin nu poate fi emis pentru o perioadă mai lungă de șase luni.

În cazul în care condițiile prevăzute în acest scop sunt îndeplinite, un ordin provizoriu trebuie să fie executat imediat fie *ex officio*, fie la cerere. Autoritatea de executare (executorul judecătoresc) trebuie să ordone pârâtului să părăsească domiciliul și să renunțe la toate cheile de la domiciliu și să le depună în instanță. Atunci când este executat un ordin pentru violență domestică, instanța poate instrui forțele de ordine să solicite colaborarea agenților responsabili cu aplicarea legii și ordinii aflați la dispoziția lor. Acesta este un fenomen frecvent în practică, ceea ce înseamnă că ordinele legate de actele de violență sunt în general executate de poliție și nu de către un executor judecătoresc.

Ultima actualizare: 26/02/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.